

Arrest

nr. 149 106 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHIBANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Tanger op (...) 1976.

Verzoeker is op een niet nader bepaald ogenblik het Rijk binnengekomen.

Op 19 april 2009 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond. Er werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelden verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 4 mei 2012 werden de ongegrondheidsbeslissing en het bevel van 24 augustus 2011 ingetrokken. Bij arrest nr. 87 170 van 10 september 2012 stelde de Raad dan ook de afstand van het geding vast.

Op 4 mei 2012 verklaarde de gemachtigde opnieuw de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelde verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 29 mei 2013 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie I. C. Bestuurschef
En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale*

*I. C., Chef administratif
wordt aan il est enjoint à/au*

*| de genaamde A. C. geboren te Tanger, op 18.08.1976 die de Marokkaanse nationaliteit heeft, le nommé A. C. né à Tanger le (...)1976 de nationalité marocaine
het bevel gegeven om ten laatste op 06/06/2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :*

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechoë(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4). de quitter, au plus tard le 06/06/2013 le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants : Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italië, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie(3) sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomst sluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

m artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

article 74/14 §3,1°: il existe un risque de fuite | IEI article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum; het paspoort (xxx) (waarvan copie in het administratief dossier) is verstrekt sedert 27/01/2000 en is niet voorzien van een geldig visum.

BNL- akkoord van 11-04-1960

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen:

- A., C. geboren te Tanger op (...)1976
- L., S. geboren te Tanger op (...)1978

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten binnen 30 dagen dat hem betekend werd op 14/06/2012

MOTIF DE LA DECISION

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable ; le passeport K (xxx) (dont la copie se trouve dans le dossier administratif), est périmé depuis le 27/01/2000 et est dépourvu de visa valable

Accord BNL du 11/04/1960

L'intéressé est connu sous différents alias:

- A., C. né à Tanger le (...)1976
- L., S. né à Tanger le (...)1978

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire dans les 30 jours lui notifié le 14/06/2012
~~B In uitvoering van artikel 74/14, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt de in het eerste lid voorzien termijn met _____ dagen verlengd.~~

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt

en / of;

O een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, en/of;

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen en /of;

~~■ B En exécution de l'article 74/14, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, le délai prévu à l'alinéa 1er est prolongé de _____ jours.~~

£7 En exécution de l'article 74/14, §2, de la loi du 15 décembre 1980, il est enjoint à l'intéressé de:

O se présenter lorsque le bourgmestre ou son délégué ou l'agent ou fonctionnaire de l'office des étrangers le demande et/ou;

O déposer une garantie financière couvrant les frais occasionnés par le séjour et l'éloignement auprès de la Caisse des dépôts et Consignations et/ou ;

O remettre une copie des documents d'identité: et/ou;

REDEN VAN DE BESLISSING :

MOTIF DE LA DECISION :

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, Le délégué de la Secrétaire d'état à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale, »

2. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt uitdrukkelijk het Frans te kiezen als proceduretaal. De Raad wijst er echter op dat het gebruik der talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens

de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn schrijven van 26 mei 2015 is de thans bestreden beslissing een tweetalige beslissing en dus niet alleen in de Franse taal opgesteld.

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"§1 In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, §1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§2 In hun [= de centrale diensten] betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied."

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§3 De onderrichtingen aan het personeel [...]"

Artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

"§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;"

Het wordt niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten ambtshalve werd betekend door de politie van Kalmthout.

In casu moet het taalgebruik van verweerder bij het voorbereiden en het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten worden aanzien als taalgebruik in zijn binnendiensten. Bijgevolg diende de beslissing, overeenkomstig artikel 39, § 1 *iuncto* 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken in het Nederlands te worden opgesteld. Het betreft immers een zaak die behandeld moet worden in de taal van het taalgebied waarin verzoeker werd gelocaliseerd, nl. in het Nederlandse taalgebied.

In casu is de bestreden beslissing eveneens in het Frans opgesteld, doch daaruit kan niet afgeleid worden dat de zaak door een Franstalige kamer van de Raad moet behandeld worden.

Waar de raadsman die *loco* de raadsman verschijnt die het verzoekschrift heeft ingediend, ter zitting nog stelt dat het fixeren van de zaak voor een Franstalige kamer van de Raad het bijkomend voordeel zou gehad hebben dat de confrater die het verzoekschrift heeft opgesteld, zelf had kunnen pleiten en zich niet had moeten laten vervangen, merkt de Raad op dat conform artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, voor hun akten en verklaringen de taal mogen gebruiken welke zij verkiezen. Bijgevolg zou in deze dan ook een pleidooi in het Frans mogelijk geweest zijn ondanks het feit dat de zaak voor een Nederlandstalige kamer werd gefixeerd.

Bijkomend wijst de raadsman er ter zitting op dat er nog een zaak hangende is op de Franstalige rol van de Raad. Met name het beroep gericht tegen de beslissing van 4 mei 2012 waarin de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde. Bijgevolg had volgens verzoeker eveneens *in casu* de zaak op de Franstalige rol moeten gefixeerd geweest zijn. Echter, verzoeker duidt niet op welke rechtsgrond hij zijn stelling steunt. Mocht verzoeker doelen op artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat indien binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure een verzoek werd ingediend om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter, de taal moet worden gebruikt die werd gehanteerd in de asielprocedure, kan de Raad enkel vaststellen dat *in casu* nooit een asielaanvraag werd ingediend zodat dit artikel niet van toepassing is op de onderhavige zaak.

De keuze voor de Franse taalrol wordt niet aangenomen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker voorafgaand aan de *in casu* bestreden beslissing reeds op 19 april 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen zodat het thans een herhaald bevel betreft.

De Raad merkt echter op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de verplichting de beslissing op een redelijke en adequate manier te motiveren en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het voorzichtigheidsbeginsel en van het beginsel dat met alle pertinente elementen eigen aan de zaak rekening moet gehouden worden en van de verplichting tot zorgvuldig onderzoek.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

*« EN CE QUE la partie adverse enjoint à la partie requérante de quitter le territoire ;
ALORS QUE les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent une motivation formelle précise et claire des actes administratifs ;
Qu'en l'espèce, la partie adverse passe sous silence que le requérant a introduit une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
Que si cette demande a fait l'objet d'une décision négative, ladite décision a fait l'objet d'un recours toujours à l'examen devant Votre Conseil ;
Que cette demande se fonde sur la très bonne intégration du requérant, sa présence de longue date et ses attaches locales durables en Belgique ;
Que la circulaire du Ministre de l'Intérieur du 9 octobre 1997 précise que lorsque l'Office des Etrangers enjoint à l'administration communale de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger et que celle-ci constate que l'étranger a introduit une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'ancien article 9 alinéa 3 dont la date d'introduction est antérieure à la mesure d'éloignement, elle ne doit plus notifier l'ordre de quitter le territoire mais doit avertir l'Office de l'introduction de la demande afin que celle-ci soit examinée.*

Que « la circulaire prohibe la délivrance d'un ordre de quitter le territoire à un étranger qui a introduit une demande de séjour sur pied de l'article 9 alinéa 3 et ce, aussi longtemps qu'il n'aura pas été — valablement- statué sur cette demande de séjour. »

Qu'elle ce ouvre ainsi une période de « non-éloignabilité » au profit de tout étranger ne réunissant pas ou plus les conditions mises à son séjour dès lors qu'une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 alinéa 3 de la loi est introduite.»¹

Qu'en effet, le dépôt d'une telle demande a pour conséquence de mettre à l'abri de toute notification de mesure d'éloignement ou de nouvelle mesure d'éloignement tant qu'il n'aura pas été -valablement- statué sur la demande d'autorisation de séjour introduite conformément aux articles 9 bis ou ter de la loi du 15 décembre 1980.

Attendu qu'ainsi, par la circulaire du 9 octobre 1997, le Ministre de l'Intérieur renonce à faire usage du pouvoir que lui confère l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 selon lequel il « peut » délivrer un ordre de quitter le territoire à l'étranger qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir, notamment, s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis.

Que cette pratique est le fruit d'une jurisprudence constante du Conseil d'Etat selon laquelle est illégale, notamment parce qu'elle ne répond pas à l'exigence de motivation, la mesure d'éloignement ou une nouvelle mesure d'éloignement prise lorsqu'une demande de séjour de plus de trois mois sur pied de l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 n'a pas été valablement clôturée.²

Que le Conseil d'Etat a arrêté que « considérant que la demanderesse a introduit une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers le 29 avril 2004 ; que, dès ce moment et jusqu'à ce qu'il ait été statué sur ladite demande de séjour, la partie adverse ne pouvait, sans violer les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, prendre une mesure d'éloignement à l'égard de la demanderesse puisqu'une telle mesure d'éloignement serait prise en méconnaissance de toutes les circonstances de la cause ; qu'à cet égard le moyen est sérieux »³ ;

Qu'ainsi, par le biais de sa jurisprudence, le Conseil d'Etat en est venu à instituer une obligation de fond : celle imposant à l'Office des Etrangers d'examiner la demande avec effet utile, laquelle correspond à un droit dans le chef de l'étranger : celui de voir effectivement examiner sa demande en empêchant que, par l'éloignement de celui-ci vers le pays où il ne peut se rendre en raison de circonstances exceptionnelles, celle-ci soit privée de toute utilité.

Que force est de constater dès lors que la décision est inadéquatement motivée, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'obligation de motivation adéquate et raisonnable.

Attendu qu'il apparaît manifeste qu'un examen particulier et complet du dossier n'a pas été mené mais au contraire réalisé à la hâte.

Qu'à cet égard, le Conseil d'Etat, dans un arrêt du 7 septembre 1993 (n° 43.923) a rappelé que la motivation même succincte des actes administratifs doit « résulter de faits avérés, matériellement exacts et démontrés par le dossier. Dès lors qu'il résulte de l'examen du dossier qu'il n'en n'a pas décidé ainsi, le requérant est fondé à soutenir que l'administration n'a pas décidé en pleine connaissance de cause ni effectivement respecté des droits de défense. »

Qu'il a été posé le principe de l'obligation faite à l'administration de ne se prononcer qu'après avoir examiné les circonstances particulières de l'affaire. Cela signifie que l'administration n'a pas le droit de prendre des mesures de principe, comme par exemple d'opposer un refus d'autorisation à caractère général exclusivement fondé sur des considérations d'intérêt trop vague.

Or en l'espèce, force est de constater que la motivation de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant est totalement stéréotypée.

Que la position arrêtée par la partie adverse ne rencontre pas la réalité du dossier soumis à son examen.

Qu'à cet égard il y a lieu de rappeler que le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution et prudence, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie⁴. Que le Conseil d'Etat, dans sa décision n° 58.328 du 23 février 1996, rappelle que « le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause. » Que dans l'affaire qui nous concerne, le défaut de soin et de suivi sérieux, est patent. »

Verzoeker voert aan dat de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan de administratie een precieze en duidelijke motiveringsplicht opleggen. Hij meent dat deze artikelen geschonden zijn nu het bestreden bevel niet vermeldt dat nog een beroep hangende is voor de Raad aangaande een

aanvraag die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend en die werd geweigerd. Hij stipt verder aan dat de ministeriële omzendbrief van 9 oktober 1997 preciseerde dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet door de gemeente mocht worden betekend indien deze vaststelde dat een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9, derde alinea werd ingediend voorafgaandelijk aan het nemen van het bevel, maar dat de gemeente in die situatie de gemachtigde moest verwittigen opdat die aanvraag zou behandeld worden. In zo'n situatie zou de gemachtigde dus spontaan afzien van de mogelijkheid toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze praktijk vloeit volgens verzoeker voort uit de rechtspraak van de Raad van State die een schending van de formele motiveringsplicht vaststelt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een aanvraag om verblijfsmachtiging nog niet is afgesloten. Verzoeker citeert eveneens een arrest van de Raad van State in deze zin.

Waar verzoeker tussen de regels zou aanvoeren dat de ministeriële omzendbrief van 9 oktober 1997 is geschonden, merkt de Raad vooreerst op dat hij in deze de rechtspraak van de Raad van State volgt waarin wordt gesteld dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

Verder is het gehele betoog van verzoeker gesteund op de verkeerde vooronderstelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog niet behandeld zou zijn door de gemachtigde of nog niet zou zijn afgesloten. Nochtans blijkt duidelijk uit het door verzoeker geciteerde arrest van de Raad van State dat in deze bedoeld wordt op een beslissing genomen door de gemachtigde inzake de verblijfsaanvraag. Verzoeker heeft zelf duidelijk aangestipt in zijn uiteenzetting van de feiten dat de gemachtigde wel degelijk opnieuw de regularisatieaanvraag heeft geweigerd op 4 mei 2012 en dat deze beslissing werd betekend op 14 juni 2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Het feit dat er nog een beroep tegen de weigeringsbeslissing hangende is bij de Raad doet aan deze vaststelling geen afbreuk nu het beroep niet schorsend werkt. Het is immers duidelijk dat de gemachtigde *in casu* wel eerst rekening heeft gehouden met de elementen eigen aan de zaak in diens weigering van de aanvraag om verblijfsmachtiging van 14 juni 2012, diezelfde dag dan vervolgens een bevel heeft afgegeven en in het thans bestreden bevel om het grondgebied van 29 mei 2013 onder meer vaststelt dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel van 14 juni 2012. Bovendien stelt verweerder in de nota correct dat het beroep ingediend bij de Raad tegen de voormelde beslissing aangaande de weigering van de regularisatieaanvraag van 14 juni 2012 geen schorsende werking heeft.

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan op grond van de argumentatie worden aangenomen.

Verzoeker vervolgt nog dat geen individueel en volledig onderzoek van het dossier blijkt. De administratie mag zich pas uitspreken in een zaak na onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak, hetgeen betekent dat bijvoorbeeld een weigering om machtiging tot verblijf niet uitsluitend mag steunen op vage overwegingen. Terwijl *in casu* de motivering van het bevel stereotiep zou zijn en de realiteit van het dossier dat aan zijn onderzoek werd onderworpen niet tegemoet zou komen. Bijgevolg zouden ook het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing niet strookt met de realiteit van het dossier dat aan zijn onderzoek is onderworpen, verduidelijkt hij niet met welk element de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben. Verzoeker meent dat de beslissing op stereotiepe wijze is gemotiveerd, maar betwist de vaststelling van de gemachtigde niet als deze stelt dat verzoeker niet over de door artikel 2 vereiste documenten beschikt, dat er een risico op onderduiken bestaat en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing van 14 juni 2012. Bijgevolg meent de Raad dat de gemachtigde wel degelijk voorzien heeft in een motivering die is toegepast op de elementen eigen aan

de specifieke zaak van verzoeker en niet op grond van vage en stereotiepe overwegingen het bevel heeft gemotiveerd.

Waar verzoeker nog een citaat uit een arrest van de Raad van State aanhaalt waarin wordt gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de overheid erover moet waken dat alle nuttige gegevens hem worden overgemaakt vooraleer een beslissing zich kan vormen, na een gepaste beoordeling van alle nuttige elementen eigen aan de zaak, kan de Raad deze theorie volledig onderschrijven. Echter verzoeker laat na te verduidelijken met welke elementen geen rekening werd gehouden of waarom de overheid onvoorzichtig zou te werk zijn gegaan. Indien verzoeker opnieuw doelt op het bij de Raad hangende beroep tegen de weigering van de regularisatieaanvraag, kan zoals reeds *supra* is gesteld, vooreerst herhaald worden dat het beroep geen schorsende werking heeft. De gemachtigde heeft bovendien wel degelijk eerst een beslissing tot weigering van de aanvraag om verblijfsmachtiging heeft genomen, nadat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad in het kader van diens regularisatieaanvraag alle volgens hem nuttige elementen aan te voeren. De gemachtigde heeft dan eveneens op dezelfde dag de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2012. Er wordt in het thans bestreden bevel eveneens correct verwezen naar de niet uitvoering van dit bevel van 14 juni 2012. De Raad kan verzoeker niet volgen in diens overtuiging dat de gemachtigde in het kader van de thans bestreden beslissing nog verder had moeten motiveren met een verwijzing naar het feit dat hij eveneens op 14 juni 2012 de voormelde regularisatieaanvraag van 14 december 2009 heeft geweigerd. Conform de door verzoeker eerder geciteerde rechtspraak van de Raad van State, heeft de gemachtigde wel degelijk pas bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten, nadat hij eerst de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had behandeld. Ten overvloede weze het aangestipt dat verzoeker noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, noch thans in diens verweer tegen het bestreden bevel van 29 mei 2013 een schending heeft aangevoerd van een hogere rechtsnorm, die in het kader van de weigeringsbeslissing tot verblijfsmachtiging niet of niet op redelijke wijze zou beoordeeld geweest zijn, dermate dat de gemachtigde dit in het kader van de verwijderingsmaatregel alsnog had moeten doen.

Een schending van het voorzichtigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES